

[Alsing Andersen.]

beskedent Beløb; i Særdeleshed efter den Udvikling, som har fundet Sted paa det økonomiske Omraade i de senere Aar, kan man roligt slaa fast, at Beløbet er saa beskedent, at det ikke er muligt for Konservatoriet at løse sine betydningsfulde Kulturopgaver paa en tilfredsstillende Maade, hvad enten man ser Sagen fra Konservatoriets Side, fra Elevernes Side eller fra et samfundsmæssigt Synspunkt.

Jeg vil gerne betone, at der i disse Ord naturligvis ikke ligger nogen som helst Kritik over for den hidtidige Ledelse af Konservatoriet eller over for dets Lærerstab, der tæller en stor Del af vort Lands mest anerkendte Kunstnere og Musik- og Sangpædagoger, men det er aabenbart, at Konservatoriet ikke paa det hidtidige Grundlag kan yde den Indsats, som det ønsker at yde, og som alle maa ønske, at det skal kunne yde i dansk Kulturliv. Den Undervisning, der gives, er af økonomiske Grunde i en Række Fag ikke saa fyldestgørende, som den burde være, Lærernes Vilkaar svarer ikke til Forholdene paa de andre Lærestalter, og man har hidtil i Modsætning til andre højere Lærestalter maattet opkræve Skolepenge af Eleverne, i de senere Aar 440 Kr. om Aaret. Man kan naturligvis sige, at dette er ikke Alverden, men de unge Mennesker, der i Kraft af en særlig Begavelse paa dette Omraade søger denne Uddannelse, har naturligvis ikke Muligheder for at faa flere Penge med hjemmefra, end andre Studenter har, og man har derfor Lov til at sige, at den nuværende Tilstand baade betyder en Urimelighed over for de musikstuderende og skaber ekstra Vanskeligheder for de mindrebemidlede blandt dem — og at de mindrebemidlede er i Flertal, kan man gaa ud fra som givet. De 30 Fripladser, som Konservatoriet har kunnet stille til Raadighed, bøder naturligvis kun lidt paa dette Misforhold. I øvrigt har Forholdene ofte været saaledes, at man af økonomiske Grunde har maattet begrænse Elevtilgangen, ja, endog har maattet sige nej til virkelig talentfulde Aspiranter. At der herved er sket Skade baade for den enkelte og for det Kulturarbejde, der her er Tale om, er jo klart nok.

Selv om Konservatoriet under sin hidtidige Forfatning har ydet af bedste Evne, kan der, som Forholdene nu har udviklet sig, næppe være delte Meninger om, at man ikke kan fortsætte paa denne Maade. Det vil efter min Mening heller ikke være fyldestgørende blot at forhøje Statstilskuddet. Der maa en virkelig Reform til, hvorved Det

kongelige danske Musikconservatorium faar en Placering, der svarer til dets fornemme Navn, og hvorved denne Lærestalt faar Arbejdsvilkaar, som stiller den paa lige Fod med Statens andre højere Lærestalter. Jeg mener derfor, at Tiden nu er inde til, at Staten overtager denne Lærestalt og deraf skaber den Statens Musikhøjskole, som paa tidssvarende Maade kan opfylde de uddannelsesmæssige Krav, ikke alene kvalitativt, men ogsaa kvantitativt, og som samtidig kan udfylde sin Plads i dansk Kulturliv ogsaa paa en bredere folkelig Basis. Efter det Kendskab jeg i disse Aar har faaet til Sagen, vil en saadan Udvikling ligge paa Linie med de Ønsker og Tanker, som næres af Konservatoriets Bestyrelse og Lærerstab.

Jeg vil gerne fremhæve det Perspektiv, der ligger i det Udtryk, jeg brugte om, at et saadant reorganiseret Konservatorium skulde kunne udfylde sin Plads i dansk Kulturliv ogsaa paa en bredere folkelig Basis. Befolkningen i Almindelighed er jo gennem Radioen paa en ganske anden Maade end tidligere kommet i Kontakt med dansk Musikliv. Det er interessant at lægge Mærke til, at dette ikke har betydet, at man har slaaet sig til Ro hermed. Erfaringerne synes tværtimod at vise, at Radioen har forøget Befolkningens aktive Interesse for at deltage i denne Del af Kulturlivet, selv om naturligvis ogsaa andre Faktorer kan have været medvirkende. Interessen for Amatørkor og Amatørorkestre, for Sangforeninger og Musikaftener er ikke blevet mindre, tværtimod, og overalt i Landet er der ydet et beundringsværdigt Arbejde, ofte med meget smaa Hjælpe midler og med store personlige Ofre. Nydannelser har ogsaa fundet Sted; jeg nævner saaledes den af Københavns Kommune understøttede Københavns Folkemusikskole, der har kunnet opvise saa gode Resultater, at den har været Forbillede for en lignende Udvikling ogsaa i Udlandet. En saadan Folkemusikbevægelse findes ogsaa i danske Provinsbyer. Hvis man hertil føjer Byorkestrene og Planerne om Oprettelse af Landsdelsorkestre, er det ganske klart, at der i Fremtiden vil blive et meget stort Behov baade for kvalificerede udøvende Musikere og for Vejledere og Ledere, for Musikpædagoger, Sangpædagoger, Kordirigenter og Sangdirigenter. Der vil saaledes blive Brug for et moderne Konservatorium, der ikke alene kan tage sig af Talent- og Solistuddannelse, men som ogsaa baade ved sit praktiske Eksempel og ved sin Uddannelse af de rigtige Ledere kan udfylde Pladsen som det Musikkens og